

Kristoffer Ørum: *Data Kroppe*, 2016, 12 min.

Af Mathias Kryger

I Kristoffer Ørums film *Data Kroppe* er selve billedet vi ser på at sammenligne med en computers skærbillede – med selve den brugerflade vi møder, når vi tænder computeren. Vi ser altså på det, som kunne være et interface – det som på dansk hedder en brugergrænseflade og som i Ørums version er en collage af animationer og videoer som glider hen over hinanden i en flydende koreografi. Her minder de forskellige elementer om de vinduer man har åbnet på sin computer.

I Ørums interface findes et lille tegnet ansigt – et ikon – som begynder at tale og vi forstår, at det her drejer sig om et stemmegenkendelsesprogram, som skal udføre de ordrer som kommer fra en anden stemme som vi ikke kan se hvor kommer fra, men blot kan høre. Denne anden stemme fungerer som vores, seerens, stedfortræder. Herfra starter en dialog mellem denne person og med den talende computer – en dialog mellem lyd og billede og mellem menneske og maskine.

Men dialogen er dømt til at mislykkes, idet stemmegenkendelsen fejler gang på gang. Heraf opstår der en række misforståelser med sammenbruddet til følge. Disse sammenbrud fører os igennem DR's nyhedshjemmeside hvor vi præsenteres for korte nyheder, der alle har med emnet 'Data' at gøre. Halvvejs i filmen bryder systemet ned og et vindue med en person dukker pludselig op på skrivebordet. «Hallo, det er supporten, kan jeg hjælpe med noget?» siger hun og en dialog mellem supporten, computeren og kunstneren opstår.

Denne programmørfigur fungerer som en menneskeliggørelse af maskinen og er næsten mere menneske end mennesket selv – med følelser, et umiddelbart sprog og filmet i et blødt lys. Data kan hjælpe os med at komme i berøring med verden, siger hun, og minder os om, at der er mennesker bag opbyggelsen og kodningen af algoritmer, at programmering og data-teknologi er kreative udfoldelser – måske på linje med kunst.

Ørums værk er dermed ikke entydigt en kritik af vores data-indpakkede liv, men har et mere nuanceret ærinde. Han undersøger både de sproglige dimensioner og hvordan begreberne fra data-verdenen vinder indpas i medierne og bliver til ord og begreber vi pludselig selv går rundt og anvender. Men han er også interesseret i at fremhæve at data ikke blot er noget abstrakt og noget uden for mennesket selv, men at de personlige data er netop personlige og er knyttet til mennesket som en magtfaktor som vi bør gøre os bekendt med.

Til slut - efter en hæsblæsende kamp med det digitale hjælpeprogram, når vi i Kristoffer Ørums film til den totale nedsmeltning. De fleste har prøvet at hænge i en telefonkø i det som føles som evigheder blot for at blive smidt af linjen lige før man når igennem til den levende person i den anden ende. Sådan kunne den oplevelse se ud.